

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce Mgr. Vladimíra Doležala a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce **a) P. T.**, žalobkyně **b) Žlab, s. r. o.**, se sídlem Ostrožská Lhota 182, okres Uherské Hradiště, oba zastoupeni Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015, čj. KUZZL 45811/2015, sp. zn. KUSP 45811/2015 ŽPZE-AO, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Honební společenstvo Ostrožská Lhota**, se sídlem Ostrožská Lhota 162, okres Uherské Hradiště, zastoupena JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 652/2, Brno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2019, čj. 29 A 138/2015 – 110,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům k rukám zástupce žalobců na náhradě nákladů řízení částku 6.365 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2015, čj. OŽP/40349/2015/KreS, podle § 13 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, odvolal Městský úřad Uherské Hradiště (dále jen „správní orgán“) žalobce a) z funkce myslivecké stráže ustanovené pro honitbu Ostrožská Lhota, ev. č. 39, užívanou žalobcem b). Správní orgán totiž v souvislosti s jiným řízením dodatečně zjistil nesoulad ve smlouvě o nájmu honitby ze dne 13. 3. 2013, kterou mělo Honební společenstvo *Lhotsko* pronajmout žalobci b) honitbu *Lhotsko*. Správný název honitby ovšem podle rozhodnutí městského úřadu ze dne 31. 3. 2003, čj. Mysl ŽP/5948/2002, je Ostrožská Lhota a na straně pronajímatele navíc nevystupovala žádná osoba, tj. subjekt nadaný právy a povinnostmi. Nájemní smlouva tedy podle správního orgánu neopravňovala žalobce b) k užívání honitby ani k ustanovení mysliveckého hospodáře a mysliveckých strážů.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podali oba žalobci odvolání, která žalovaný zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím, jímž současně rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Žalovaný hodnotil, že podle § 13 odst. 2 zákona o myslivosti lze zrušit ustanovení myslivecké stráže, pokud se prokáže, že byla ustanovena na podkladě nesprávných údajů. Nesprávným podkladem byla v daném případě smlouva o nájmu honitby *Lhotsko* ze dne 13. 3. 2013. Jelikož byla smlouva vadná již v základních bodech, nebyla její oprava možná. Správní orgán v původním řízení ve věci ustanovení myslivecké stráže k návrhu žalobkyně b) v roce 2013, nedůsledně prověřoval údaje v předložené smlouvě o nájmu honitby a mysliveckou stráž ustanovil na základě nesprávných údajů. Žalobci si však od počátku museli být vědomi, že nájemní smlouvu na honitbu Ostrožská Lhota nepředložili, a proto se nemohou domáhat ochrany práv nabytých v dobré víře. Žalovaný dále uzavřel, že smlouva o nájmu honitby nevykazovala pouhou jazykovou vadu v označení osoby pronajímatele. Došlo tak k uzavření nájemní smlouvy mezi blíže neurčeným subjektem, jejímž předmětem byla neexistující honitba.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadli oba žalobci žalobou před Krajským soudem v Brně (dále jen „krajský soud“), jíž navrhovali rozhodnutí žalovaného zrušit. Předně namítali, že správní orgán nebyl oprávněn zahájit řízení o zrušení ustanovení myslivecké stráže. Údaje, na základě kterých byl žalobce a) ustanoven mysliveckou stráží, nebyly nesprávné ani neúplné. Pokud o tom měl správní orgán pochybnosti, měl uživatele honitby vyzvat k opravě údajů, případně mohl využít přezkumného řízení. Správní orgán neměl oprávnění konvalidovat vady předcházejícího řízení, a už vůbec nebyl oprávněn zkoumat platnost nájemní smlouvy. To přísluší pouze soudu. Pokud v tehdejší řízení správní orgán neshledal žádné nedostatky, svědčí jeho rozhodnutí předpoklad správnosti. Není přípustné, aby namítaným postupem bylo zasahováno do práv nabytých v dobré víře. Ohledně rozhodných skutečností žalobci uváděli, že v roce 1992 byl zaregistrován název *HS Lhotsko* a nadále byl vždy používán název *Lhotsko*. Žalobci proto neměli důvod pochybovat o správnosti nájemní smlouvy. Namítali, že správní orgán neprovedl řádné dokazování a jeho rozhodnutí vychází z domněnek. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Ze smlouvy byl jasný projev vůle obou stran a jen formálně nesprávné označení honebního společenstva a honitby nezpůsobuje neplatnost smlouvy. Pokud by správní orgán provedl úplné dokazování, dospěl by k závěru, že nájemní smlouva byla platně uzavřena, jelikož mezi stranami nebylo pochyb o tom, kdo ji uzavírá, co je jejím obsahem a že existoval souhlasný projev vůle směřující k uzavření nájemní smlouvy na honitbu. To podporuje také to, že žalobkyně b) hradila za

užívání honitby nájemné a honební společenstvo toto nájemné přijalo, tedy se chovalo v souladu s nájemní smlouvou. K zániku samotné smlouvy o nájmu honitby by muselo dojít dle § 33 odst. 6 zákona o myslivosti. Nájemní smlouva je tedy podle žalobců stále platně uzavřena, žalobce a) stále splňuje podmínky stanovené zákonem pro ustanovení mysliveckou stráží. Správní orgány tak nebyly oprávněny vydat předmětná rozhodnutí.

[4] Krajský soud rozhodnutí žalovaného již druhým svým (v záhlaví uváděným) rozsudkem ze dne 5. 6. 2019, čj. 29 A 138/2015 – 110, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tomuto rozsudku předcházel rozsudek krajského soudu ze dne 19. 9. 2017, čj. 29 A 138/2015 – 66, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, čj. 1 As 348/2017 – 47, z procesních důvodů. Důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného v obou rozsudcích byla předčasnost hodnocení správních orgánů o neplatnosti smlouvy o nájmu honitby jen z vytykánych důvodů. Krajský soud se neztotožnil s názorem osoby zúčastněné na řízení, tj. Honebního společenstva Ostrožská Lhota (dále jen „stěžovatel“) o povinnosti posuzovat tuto smlouvu přísněji, než jiné soukromoprávní závazkové vztahy s ohledem na veřejnoprávní prvky vztahu, regulované zákonem o myslivosti. Naopak bylo nezbytné dokazováním dále zjišťovat skutkový stav tak, jak navrhovali žalobci, zvláště když krajský soud dokazováním sám zjistil, že v posuzované věci se nejednalo o *naprosto blanketní, nesrozumitelnou či neurčitou smlouvu*. Krajský soud současně odmítl judikaturou provedené srovnávání požadavků na smlouvy o věcných právech s požadavky na smlouvy o závazcích, jehož se dovolával stěžovatel a žalovaný. I v této souvislosti však odkazovaná rozhodnutí vždy upřednostňovala výklad, který by zachoval platnost smlouvy před formalistickým přístupem. Smlouvy o věcných (vlastnických) právech působí vůči všem, zatímco závazkové vztahy zavazují jeho účastníky a požadavek jejich určitosti by bylo možné vztahovat i orgánu státní správy myslivosti. Právě proto, že správní orgán 10. 4. 2013 ustanovil žalobce a) mysliveckou stráží pro honitbu Ostrožská Lhota na základě posuzované smlouvy, nebyla tato smlouva pro správní orgán natolik neurčitá, že by nevěděl, jaké honitby se týká a jaký subjekt ustanovení myslivecké stráže navrhuje. Samotné prohlášení stěžovatele o tom, že nikdy smlouvu o nájmu z 13. 3. 2013 nesjednal je nutné, s ohledem na změnu v obsazení orgánů stěžovatele a provázanost původního osazenstva těchto orgánů s orgány žalobkyně b), poměřovat s okolnostmi v době uzavření smlouvy. Z těchto důvodů hodnotil krajský soud rozhodnutí obou správních orgánů jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když nebylo dostatečně prokázáno naplnění podmínek stanovených v § 13 odst. 2 zákona o myslivosti. Současně dále jako předčasné odmítl námitky stěžovatele, týkající se nedostatku dalších podmínek, tentokrát osobní způsobilosti žalobce a) pro ustanovení podle § 32 odst. 3 zákona o myslivosti. Těmi se totiž správní orgány nezabývaly a soudní přezkum jejich úvahu nemůže nahrazovat.

II. Kasační stížnost a vyjádření ostatních účastníků

[5] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu ze dne 5. 6. 2019 kasační stížností. V jejím doplnění ze dne 19. 8. 2019 vytykal krajskému soudu nesprávnost právního hodnocení platnosti smlouvy o nájmu honitby s ohledem na nedostatky v identifikaci uživatele (nájemce) honitby, držitele (pronajímatele) honitby a honitby samotné a dále to, že se soud nezabýval dalšími důvody, pro které nemohl být žalobce a) jmenován mysliveckou stráží pro nesplnění zákonem předepsaných zvláštních podmínek tak, jak

v řízení o žalobě již namítal. Podle stěžovatele byl krajský soud povinen z úřední povinnosti přihlídnout k absolutní neplatnosti nájemní smlouvy pro rozpor se zákonem, která je významnou skutečností pro rozhodnutí z hlediska hmotného práva. V této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, čj. 6 As 181/2018 – 29. Proto navrhoval rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgán zahájil řízení na základě upozornění stěžovatele na právní vady smlouvy o nájmu honitby ze dne 13. 3. 2013. Stejně jako stěžovatel poukázal na to, že žalobkyně b) nesplňovala podmínku stanovenou § 32 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti a nemohla tedy sjednat předmětnou nájemní smlouvu a na to, že s touto námitkou se měl krajský soud vypořádat, aby přispěl k eliminaci dalších polemik držitele honitby a žalobkyně b). Podle žalovaného nepovažoval stěžovatel uvedenou smlouvu za platnou a proto další smlouvou ze dne 8. 3. 2015 pronajal honitbu Mysliveckému sdružení Ostrožská Lhota, což sdělil orgánu státní správy myslivosti. Žalovaný dále poukázal na to, že v době od zrušení jeho rozhodnutí ze dne 26. 8. 2015 rozsudkem krajského soudu ze dne 19. 9. 2017 do zrušení tohoto rozsudku rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, vydal žalovaný dne 11. 4. 2018 nové rozhodnutí čj. KUZL 26663/2018, kterým mj. zrušil rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 6. 2015 a věc mu vrátil k novému projednání. K tomuto postupu byl zavázán příkazem Ministerstva zemědělství, jakožto nadřízeným správním orgánem, vydaným proti nečinnosti ke stížnosti žalobkyně b). V době po vyhlášení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, správní orgán znovu rozhodl dne 4. 10. 2018 pod čj. MUUH-SŽP/48311/2018 tak, že řízení zastavil pro překážku věci rozhodnuté. Učinil tak proto, že v době jeho rozhodnutí nebyla již zrušena předchozí rozhodnutí obou správních orgánů v důsledku kasace Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018. Proti tomuto novému rozhodnutí správního orgánu nebylo přípustné odvolání a ani účastníci proti jeho vydání nijak nebrojili. Z pohledu správního orgánu je tedy řízení o zrušení ustanovení žalobce a) mysliveckou stráží pravomocně skončeno. Rozsudek krajského soudu ze dne 5. 6. 2019 proto žalovaný považuje za formální vyřízení původní žaloby, které nijak nepřispělo k vyřešení celé kauzy.

[7] Žalobci ke kasační stížnosti uvedli, že se ztotožňují se stanoviskem krajského soudu, když přenechal hodnocení platnosti nájemní smlouvy správním orgánům a přitom poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 32/2006 – 99, 6 As 262/2014 – 26 a 5 Afs 147/2004 – 89. Žalobci zdůraznili potřebu ochrany práv nabytých v dobré víře a na zásadu materiální pravdy ve správním řízení. Z tohoto důvodu odmítali možnost změny předchozího rozhodnutí o ustanovení do funkce myslivecké stráže jen v důsledku nového posouzení již dříve hodnocených podkladů. S ohledem na podrobně popisované skutkové okolnosti, které ovšem nebyly správním orgánem zjišťovány, pak žalobci neměli a nemohli mít pochybnost o správnosti a platnosti předmětné smlouvy. Nakonec žalobci nesouhlasně polemizovali s názorem stěžovatele o tom, že žalobkyně b) nesplňovala podmínky pro nájem honitby podle § 33 odst. 3 zákona o myslivosti. Vzhledem k tomu navrhovali kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

III.a) Posouzení procesního vývoje po rozhodnutí žalovaného.

[9] Před věcným posouzením stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval procesní situací, která nastala vydáním dalších rozhodnutí obou správních orgánů. Pro snazší pochopení je vhodné provést časový výčet všech rozhodnutí, které soud ze správních spisů zjistil.

1. Nejprve dne 1. 6. 2015 správní orgán vydal rozhodnutí čj. OŽP/40349/2015/KreS, jímž odvolal žalobce a) z funkce myslivecké stráže (správně zrušení ustanovení myslivecké stráže).
2. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobců potvrzeno dne 26. 8. 2015 rozhodnutím žalovaného čj. KUZL 45811/2015, sp. zn. KUSP 45811/2015 ŽPZE-AO, jímž bylo současně odvolání ze dne 21. 6. 2015 zamítnuto.
3. Rozsudkem krajského soudu ze dne 19. 9. 2017, čj. 29 A 138/2015 – 66, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
4. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2018, čj. KUZL 26663/2018, sp. zn. KUSP 7890/2018 ŽPZE-AO, bylo mj. zrušeno rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 6. 2015 (ad 1.) a věc mu byla vrácena k novému projednání. Tomuto rozhodnutí předcházelo spojení odvolacích řízení ve věci odvolání S. V. z funkce myslivecké stráže (správně zrušení ustanovení myslivecké stráže) vedené pod sp. zn. KUSP 45805/2015, ve věci odvolání žalobce a) z funkce myslivecké stráže (správně zrušení ustanovení myslivecké stráže) vedené pod sp. zn. KUSP 45811/2015 a ve věci odvolání Ing. R. K. z funkce mysliveckého hospodáře (správně odvolání mysliveckého hospodáře) vedené pod sp. zn. KUSP 45807/2015, provedené usnesením žalovaného ze dne 14. 3. 2018, čj. KUZL 19820/2018, sp. zn. KUSP 7890/2018 ŽPZE-AO, kdy spojené řízení bylo nově vedeno pod sp. zn. KUSP 7890/2018 ŽPZE-AO.
5. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, čj. 1 As 348/2017 – 47, byl zrušen rozsudek krajského soudu ze dne 19. 9. 2017 (ad 3.) a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
6. Usnesením správního orgánu ze dne 4. 10. 2018, čj. MUUH-SŽP/48311/2018, sp. zn. Spis/ 436/2018, bylo společné řízení o zrušení ustanovení S. V. a žalobce a) mysliveckou stráží zastaveno. Usnesení bylo vydáno v písemné formě, založeno do spisu, přičemž účastníci řízení, mj. i žalobce a) a zástupce žalobců byli o vydání usnesení vyrozuměni písemným sdělením dne 10., resp. 11. 10. 2018. Z odůvodnění usnesení je zřejmé, že správní orgán dospěl k závěru o existenci mj. svého pravomocného rozhodnutí ze dne 1. 6. 2015 (ad 1.) a řízení tak zastavil podle § 66 odst. 2 SŘ pro odpadnutí důvodu pro jeho vedení.

7. Rozsudkem krajského soudu ze dne 5. 6. 2019, čj. 29 A 138/2015 – 110, bylo znovu zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015, čj. KUZL 45811/2015, sp. zn. KUSP 45811/2015 ŽPZE-AO, (ad 2.) a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Právě tento rozsudek je předmětem kasačního přezkumu v tomto řízení.

[10] Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 6. 2015 (ad [9] 1.), jímž bylo zrušeno ustanovení žalobce a) mysliveckou stráží, bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2018 (ad [9] 4.), jímž byla zároveň věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání. V novém projednání pak správní orgán řízení o odvolání žalobce a) z funkce myslivecké stráže pravomocně zastavil.

[11] Ze správních spisů vyplynuly další procesní skutečnosti. Předně je nutné konstatovat, že řízení před správním orgánem bylo zahájeno z úřední moci dne 5. 5. 2015 (viz záznam správního orgánu z téhož dne, sp. zn. OŽP/32512/15/Spis/382/2015/KreS). Správní orgán přitom jako účastníka řízení označil také stěžovatele s odkazem na § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Se stěžovatelem bylo také jako s účastníkem jednáno ve správním řízení jak před správním orgánem, tak před žalovaným. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 6. 2015, čj. OŽP/40349/2015/KreS, (ad [9] 1.) je zřejmé, že skutečnosti, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení, byly zjištěny v souvislosti s návrhem stěžovatele na ustanovení jiné osoby mysliveckým hospodářem a mysliveckou stráží pro honitbu Ostrožná Lhota. Správní orgán přitom zjistil nesoulad, týkající se předchozího ustanovení myslivecké stráže z roku 2013, které, ačkoli se týkalo téže honitby, bylo formálně provedeno k honitbě s názvem *Lhotsko*, která *právně neexistuje*, a stalo se tak na základě nájemní smlouvy k této honitbě, kdy jako pronajímatel bylo uvedeno *neexistující Honební společenství Lhotsko*.

[12] Po zastavení řízení usnesením správního orgánu ze dne 4. 10. 2018 (ad [9] 6.) podal stěžovatel správnímu orgánu dne 21. 8. 2019 žádost o obnovu řízení mj. ve věci zrušení ustanovení žalobce a) mysliveckou stráží pro honitbu Ostrožská Lhota. O této žádosti správní orgán dosud nerozhodl. Pouze přípisem ze dne 19. 9. 2019 stěžovateli mj. (ve vztahu k projednávané věci) sdělil, že podle sdělení žalovaného nebyla v postupu správního orgánu shledána pochybení, která by mohla zakládat důvody pro obnovu řízení. Správní orgán proto považuje řízení o zrušení ustanovení myslivecké stráže za pravomocně ukončená a nebude činit žádné další úkony.

[13] Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 22. 11. 2019, čj. 9 C 246/2018 – 229, byla zamítnuta žaloba žalobkyně b) proti stěžovateli na určení 1. neplatnosti výpovědi smlouvy o nájmu honitby ze dne 13. 3. 2013 a 2., že trvá nájemní vztah mezi žalobkyní b) a stěžovatelem z uvedené smlouvy. Důvodem zamítnutí žaloby byl jednak nedostatek naléhavého právního zájmu na žalovaném určení podle bodu 1. a jednak předběžné hodnocení neplatnosti předmětné nájemní smlouvy ve vztahu k bodu 2. Z podkladů, které měl Nejvyšší správní soud k dispozici, nebylo zřejmé, zda tento rozsudek nabyl právní moci.

[14] Z vlastní činnosti je pak soudu známo, že Nejvyšší správní soud postavil rozsudek ze dne 31. 7. 2018, čj. 1 As 348/2017 – 47, (ad [9] 5.) na závěru, že stěžovateli svědčilo postavení účastníka řízení o *návrhu* na zrušení ustanovení myslivecké stráže pro honitbu

Ostrožská Lhota ev. č. 39 před oběma správními orgány. Ten vycházel jednak ze zjištění, že stěžovatel byl držitelem této honitby a jednak z toho, že oba správní orgány stěžovatele jako účastníka řízení označily a jako s účastníkem s ním jednaly.

[15] Tento skutkový závěr, byť o procesní skutečnosti, je ovšem nesprávný v části, týkající se důvodu zahájení správního řízení. Z výše uvedeného záznamu správního orgánu ze dne 2. 5. 2015, sp. zn. OŽP/32512/15/Spis/382/2015/KreS, je zřejmé, že stěžovatel (ale ani jiná osoba) nebyl(a) navrhovatelem zrušení ustanovení žalobce a) mysliveckou stráží. Stěžovatel navrhoval pouze ustanovení jiné osoby mysliveckou stráží, byť zřejmě pro stejnou honitbu, přičemž o tomto návrhu (žádosti) se zřejmě vedlo jiné správní řízení. Protože ve správním spise není založena žádost stěžovatele o zrušení ustanovení žalobce a) mysliveckou stráží, nelze postavení stěžovatele, jako účastníka správního řízení dovodit z důvodu podání žádosti (návrhu) podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[16] Protože stěžovatel sám nebyl ustanoven do funkce myslivecké stráže, která měla být rušena, nemohlo rozhodnutí správního orgánu založit, změnit nebo zrušit jeho právo anebo povinnost, nebo prohlásit, že právo nebo povinnost má, či nemá ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Stěžovateli by proto mohlo svědčit postavení účastníka řízení jen podle § 27 odst. 2 správního řádu, které upravuje účastenství osoby, která může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech. To, zda se zrušení ustanovení myslivecké stráže přímo dotýká stěžovatele, je nutné zjistit ze zvláštní úpravy, podle níž správní orgán rozhoduje.

[17] Podle § 13 odst. 2 zákona o myslivosti platí, že *[o]rgán státní správy myslivosti ustanovení myslivecké stráže zruší, pokud osoba přestala tuto funkci vykonávat nebo přestala splňovat podmínky stanovené v § 12 odst. 3 nebo se prokáže, že byla ustanovena na podkladě nesprávných nebo nepravdivých údajů. Orgán státní správy myslivosti může ustanovení myslivecké stráže zrušit též na návrh uživatele honitby anebo z vlastního podnětu, pokud myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností tento zákon.* Jen o uživateli honitby hovoří také § 12 odst. 1 zákona o myslivosti, který zakotvuje jeho povinnost navrhnout v určitých případech orgánu státní správy myslivosti ustanovení myslivecké stráže.

[18] Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o zrušení ustanovení myslivecké stráže ruší právo a povinnost osoby, které dosud svědčilo postavení myslivecké stráže a přímo se může dotýkat jen uživatele honitby. Ani z § 14 či 15 zákona o myslivosti, upravujících práva a povinnosti myslivecké stráže, není zřejmé dotčení práv jiné osoby, než uživatele honebních pozemků. Podle § 2 písm. n) zákona o myslivosti je uživatelem honitby *držitel honitby, pokud honitbu využívá sám, nebo osoba, které držitel honitby honitbu pronajal.* Jestliže tedy došlo k pronájmu honitby jiné osobě (zde se mělo jednat o žalobkyni b)), nemohl by být rozhodnutím správního orgánu přímo dotčen stěžovatel, nýbrž nájemce, tedy žalobkyně b). Pokud ovšem správní orgán hodnotil nájemní smlouvu jako neplatnou, považoval logicky stěžovatele za držitele honitby, který honitbu využívá sám. Stejným závěrem byl zřejmě veden i stěžovatel, který sám měl podat správnímu orgánu návrh na ustanovení jiné myslivecké stráže pro stejnou honitbu. Úvaha o účastenství stěžovatele tedy vychází z posouzení platnosti nájemní smlouvy z roku 2013, jako odpovědi na předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu ve správním řízení, resp. ve smyslu § 52 odst. 2 věta druhá s. ř. s. v řízení před soudem. V této souvislosti je však nutné

připomenout, že při hodnocení neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 13. 3. 2013 a současné platnosti nájemné smlouvy z 8. 3. 2015, by rozhodnutím správních orgánů byl přímo dotčen další subjekt, „nový“ nájemce honitby Myslivecké sdružení Ostrožská Lhota. O této otázce si však krajský soud úsudek neučinil, neboť závěr správních orgánů o neplatnosti nájemné smlouvy z roku 2013 označil za předčasný s ohledem na vytknutou neúplnost skutkových zjištění.

[19] Jak vyplývá z uvedeného procesního vývoje, je posouzení potřeby věcného přezkumu stížností napadeného rozsudku namísto zejména s ohledem na případnou úvahu o uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s. novým rozhodnutím správního orgánu o zastavení řízení ze dne 4. 10. 2018, čj. MUUH-SŽP/48311/2018, (ad [9] 6.), resp. novým rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2018, čj. KUZL 26663/2018, (ad [9] 4.) o zrušení rozhodnutí správního orgánu. V souladu se závěry, vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, čj. 8 Afs 37/2007 – 112, by totiž Nejvyšší správní soud v případě, kdy je zřejmé, že ke splnění podmínek pro zastavení řízení podle § 62 s. ř. s. došlo již v řízení před krajským soudem, řízení o kasační stížnosti zastavil se současným zrušením rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první *in fine* s. ř. s.

[20] K této situaci však nemůže dojít. V daném případě je totiž nutné podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vždy vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže tedy k rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení ze dne 4. 10. 2018, čj. MUUH-SŽP/48311/2018, (ad [9] 6.) a k rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018, čj. KUZL 26663/2018, (ad [9] 4.) o zrušení rozhodnutí správního orgánu došlo až v době po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nelze nyní tento procesní stav nijak zohlednit v řízení o kasační stížnosti. Ze stejného důvodu nelze přihlížet k rozsudku jiného soudu, který zamítl žalobu na určení trvání nájemního vztahu, který je skutkovým základem posuzované věci.

[21] Navíc je zřejmé, že byt zastavením řízení o odvolání žalobce a) z funkce myslivecké stráže rozhodnutím správního orgánu ze dne 4. 10. 2018, čj. MUUH-SŽP/48311/2018, (ad [9] 6.) nejen odpadl důvod vedení dalšího řízení před soudy, ale zejména tím fakticky došlo k uspokojení obou žalobců, nejde o procesní stav, předvídaný § 62 s. ř. s. Žalobci totiž neoznámili soudu, že by byli novými rozhodnutími správních orgánů uspokojeni, k odklizení naříkaného rozhodnutí o zrušení ustanovení myslivecké stráže ze dne 1. 6. 2015 nedošlo postupem podle § 153 odst. 1 písm. a) či b) SŘ v přezkumném řízení, ani nebyla jeho vyslovena nicotnost a zjevně nebylo ani zkoumáno, zda při vydání „nového rozhodnutí“ ze dne 4. 10. 2018 byl zkoumán možný zásah do práv nebo povinností třetích osob, zde zejména stěžovatele či dalšího případného účastníka řízení (viz předposlední větu bodu [18]).

[22] Je tedy nezbytné se kasační stížností zabývat věcně.

III.b) Věcné posouzení kasační stížnosti.

[23] Stěžovatel uplatnil dva kasační důvody. První se týkal nesprávného posouzení smluvního vztahu, který byl základem pro ustanovení žalobce a) mysliveckou stráží a vycházel tedy z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Druhý napadal nedostatek úvah krajského

soudu o dalších podmínkách, pro které nemohlo podle stěžovatele dojít k ustanovení žalobce a) mysliveckou stráží. Jednalo se tedy o vytýkaný nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud při jejich posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[24] Po přezkumu stížností napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry, které krajský soud vedly ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Právní hodnocení platnosti nájemné smlouvy ve vztahu k vytýkaným nedostatkům v označení smluvních stran a předmětu nájmu skutečně nebylo možné provést pro nedostatky skutkových zjištění před správními orgány. Právě s odkazem na přílehlavé odkazy krajského soudu na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, ale nakonec i s ohledem na další právní námitky stěžovatele, je zřejmá potřeba doplnění dokazování směrem, který krajský soud naznačil. Závěr o tom, zda je či není smlouva (absolutně) neplatná lze učinit jen na základě nových zjištění, která nelze činit v řízení před soudem, jež má přezkumný charakter (podrobněji viz bod [27] níže).

[25] Stěžovatelem uváděná paralela s formální přísností písemných smluv, jež jsou podkladem pro zápis do katastru nemovitostí, k níž dospěl s ohledem na veřejnoprávní prvek nájmu honitby podle nálezu Ústavního soudu České republiky ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 104/09 a s ohledem na potřebu ochrany práv třetích osob, není na místě. Přísnější posuzování soukromoprávních, věcně právních závazků s publikačními důsledky je totiž výjimkou při hodnocení skutečné vůle smluvních stran, kterou je proto nutné používat restriktivně. Současné nelze předpokládat, že by se s textem smlouvy měl seznamovat každý, kdo by měl zájem na případném odškodnění, jak příkladmo stěžovatel uváděl. Případný poškozený by naopak jistě vycházel „jen“ z evidence honiteb, vedené orgánem státní správy myslivosti podle § 34 odst. 1 zákona o myslivosti.

[26] Pokud tedy krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nelze jeho rozsudku v tomto směru nic vytýkat.

[27] Stejně tak není možné hodnotit nesprávnost rozsudku krajského soudu v tom, že v něm nenahradil chybějící právní rozhodnutí správních orgánů. Již podle závěrů, vyjádřených například v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, čj. 9 As 206/2014 - 48, č. 3283/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2009, čj. 4 As 30/2008 - 102, je zřejmé, že žalobu nelze zamítnout proto, že *výrok správního rozhodnutí může popřípadě obstát z jiných soudu zřejmých právních důvodů, o které však své rozhodnutí správní orgán neopřel a ani se jimi nezabýval*. Odkaz stěžovatele na rozsudek 6 As 181/2018 - 29 není přílehlavý. V odkazované věci totiž byly skutkové námitky, které vedly k závěru o absolutní neplatnosti smlouvy o nájmu honitby, činěny již před správními orgány. Došlo jen k jejich nesprávnému posouzení v řízeních, předcházejících řízení o kasační stížnosti. Je tedy na stěžovateli, aby v dalším řízení před žalovaným uplatnil nové skutečnosti, pro které považuje posuzovanou smlouvu za neplatnou tak, aby na jeho skutkové námitky mohli reagovat také ostatní účastníci řízení.

[28] Rozsudek krajského soudu proto není nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení a není ani nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě shora uvedených skutečností a jejich hodnocení tak Nejvyšší správní soud výrokem I. kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Žalovaný v novém řízení při vázanosti právním názorem krajského soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. také zohlední všechny nově nastalé procesní skutečnosti (viz body [9] a [13]) a ve věci znovu rozhodne.

[30] Výroky II. a III. rozhodl Nejvyšší správní soud o náhradě nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné pak náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo. Zamítnutí kasační stížnosti je nutné považovat za procesní úspěch žalobců, jimž proto svědčí právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili, proti stěžovateli, který řízení o kasační stížnosti vyvolal, avšak neměl v něm procesní úspěch. Proto bylo stěžovateli uloženo, aby žalobcům zaplatil částku, odpovídající nákladům, vynaloženým (očekávaným) v řízení o kasační stížnosti, podle vyúčtování žalobců.

[31] Tyto náklady představují podle § 57 odst. 1 a 2 s. ř. s. odměnu zástupce žalobců, který je advokátem, za jeden úkon právní služby (sepis společného vyjádření žalobců ke kasační stížnosti) v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v částce 4.960 Kč (2 x 2.480 Kč), provozní výdaje zástupce stěžovatele nahrazované paušálně v souladu s § 13 odst. 3 advokátního tarifu v částce 300 Kč za tento společný úkon právní služby a náhradu odvodu daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z nahrazované odměny a hotových výdajů, tj. v částce 1.105 Kč v souladu s § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (zaokrouhleno podle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Celkem tedy náklady řízení o žalobě dosahovaly 6.365 Kč.

[32] Splatnost a platební místo náhrady nákladů řízení byly stanoveny v souladu s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 a 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu